

Štev. 7.

V Ljubljani, 1. malega srpana 1906.

Leto VII.

Oblaček.

Pod jasnim nebom gre oblak,
tako je bel, tako lehak.

In plava dalje in hiti,
oblačku se naprej mudi.

Iz dalje v daljo on vesla
pod svodom jasnega neba.

Nad belo hišo postoji,
na oknu deklica sloni.

K oblaku hoče ji srce,
proseče usta govore:

„Oblaček, vzemi me s seboj,
v dežele tuje pot gre tvoj.

Tam sreča meni zacvete,
tu vene mi mladost in mre.“

Oblaček dalje gre odtod,
naprej ga žene sinja pot.

Nad mlado rožo obvisi,
in roža k njemu zadehti:

„Oblaček, daj hladila mi,
hladila in živila mi!

Porosi kapljico namé,
da mi cvetovi ne zgoré.“

Oblaček dalje gre odtod,
naprej ga žene sinja pot.

Tu zašumi pšenični klas,
v višavo vzplava prošnji glas:

„Oblaček, name se ozri,
in tvoj naj hlad me pokropi!“

In vsaka stvar strmi v nebo,
hladila prosi vse gorkó.

Sto src k oblaku hrepeni,
sto želj utehe si želi.

Oblaček dalje gre odtod,
naprej ga žene sinja pot.

Otrok ga vidi, ostrmi
in se lepote veseli.

Kako naprej oblak vesla
pod svodom jasnega neba!

Kako veselo dalje gre
črez polje, vrte in goré!

Nikogar ni, ničesar ni,
da bi ga slušal, naj stoji!

Razpne otroku duh perot
in dvigne se na sinjo pot.

Nikogar ni, ničesar ni,
da bi ga slušal, naj stoji!

Oblaček gre, otrok z njim gre —
obema proste so cesté.

E. Gangl.

